

gjøre nogen af deres egne Sager, men kun de Spørgsmaal, der maatte opstaae imellem Sogneraadene og Foderværterne. Det Forslag, som var stillet her ved en tidligere Forhandling, gif ikke ud paa, at Amtsraadet ſkulde kunne afgjøre nogen Sag, hvori det ſelv var Part, men i ſaa Tilfælde ſkulde Sagen afgjøres af Indenrigsministeren. Dette er jo dog forøvrigt kun et Dipunkt, ſom ikke foreligger til Afgjørelſe for Diebliffet.

Kjær: Jeg ſkal fatte mig kort, da jeg nok kan tænke, at Forſamlingen ikke holder af, at denne Sag trækkes langt ud; men jeg kunde dog ikke godt holde mig, efterat jeg havde hørt den Lovprieſning, ſom min ærede Nabo tilvenſtre (K. Pedersen) gav deels Krigsministeren og Finantsministeren, og deels Lovforſlaget i Almindelighed. Havde dette nu foreligget her til Afſtemning, ſaaledes at denne Byrde ſkulde paahvile hele Staten, kunde ogſaa jeg have ydet det min Anerkjendte; men det, der, om jeg ſaa maa ſige, ſtikker i mig, er, at man — jeg kunde næſten ſige — liſter en Hartkornsbyrde over paa Befolkningen, en Gammelfkat, ſom jeg, jo mere jeg har ſøgt at komme til Kundſkab om dens Oprindelse, er kommen til at erkjende ſom høift ubillig. Jeg vil ikke have paa min Samvittighed at have været med til at paalægge en Skat, jeg kan næſten ſige til evig Tid, under Navn af en ny Gammelfkat, og det er min Grund, hvorfor jeg ſtemmer imod Loven. Hertil ſkal jeg indſtrænke mig, da Tiden er ſaa langt fremrykket.

Jørgen Jensen: Jeg har ikke mange Ord at ſige. Jeg har ikke modtaget dette Lovforſlag med Glæde efter det Grundlag, hvorpaa det er fremkommet, og derfor har jeg ogſaa forhen ſtemt imod det; men efterſom man nu er ſtrebet ſaavidt frem, at man tydeligt har ſaaet at vide, baade offentlig og privat, at man maatte ikke kan vente i en nær Fremtid at ſaae noget Lovforſlag, ikke engang et ſom dette, og altsaa langt mindre et, der ſkulde være mere tilfredsſtillende, vil jeg udtale, at jeg, der under diſſe Omſtændigheder befinder mig imellem to onde Ting, vælger

den mindſt onde af dem. Jeg ſkal ikke gaae ind paa de Grunde, der ſaa ofte ere udtalte, hvorfor jeg og de, der ere ſtillede ſom jeg, ikke have modtaget denne Lov med Glæde, men jeg troer, at det godt kan forklares, hvorfor vi, der forhen ſtemte imod Lovforſlaget, nu vil ſtemme for det. Efter de Dplyſninger, der ere fremkomne, ſeer jeg nemlig ingen anden Udvei, end enten at beholde Hefteudredningen, ſom vi have den, eller at tage imod Loven, og jeg ſkal derfor beqvemme mig til at ſtemme for den, idet jeg er aldeles overbeviſt om Nødvendigheden deraf; hvorfor jeg troer, det er fuldkomment forſvarligt. Jeg har meent at ſkyldbe Thinget at udtale diſſe Par Ord paa Grund af min Stilling til denne Sag. Jeg ſkal anbefale andre ærede Medlemmer ogſaa at ſtemme for Loven, om de end maatte have havt lige ſaa Meget imod den ſom jeg.

Masmussen: Skjøndt jeg er enig med dem, der troe, at det vilde være retfærdigt, om de Udgifter, der flyde af dette Lovforſlag, bleve betalte af Statskaſſen, vil jeg dog ſtemme for denne Lov, da jeg troer, at den vil møde en almindelig Velvillie omkring i Landet. Det hidtilværende Forhold har ved forſkjellige Leiligheder været forbundet med ſtore Ulemper og ſtor Beſværlighed, navnlig for Communerne. Jeg troer ſaaledes, at denne Lov vil vinde Befolkningens Biſald, og af den Grund vil jeg ſtemme for den, ſkjøndt jeg ikke erkjender, at den er ſaaledes, ſom jeg kunde ønske den.

S. M. Petersen: Det er ikke første Gang, man har maattet give Lærepenge, og det komme vi viſt ogſaa til her; der er nok ikke Andet at gjøre. Vi have ved en tidligere Lov — jeg tænker her paa Loven om Smaarebſelſtiende — givet Lærepenge, og vi maae gjøre det engang endnu. Jeg ſkal ſtemme for Loven, ſkjøndt jeg betragter den ſom indeholdende en moralsk Uret; men jeg vil ogſaa haabe, at det vil blive en Advarſel for Fremtiden imod oftere at komme i ſaadanne Forhold, ſom ganſke viſt ikke ere behagelige. Det har været og er min Opfattelse, at det ingenlunde har været Henſigten, hverken da den ældre Lov blev givet, eller da den udkom i ſin